

Het

VERDWOENEN HOEFIJZER

EVELIEN VAN DORT

Het

VERDWENEN HOEFIJZER

EVELIEN VAN DORT

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

1. Overval

In dit deel van mijn folderwijk is het echt stikdonker. De voorlamp van mijn fiets geeft een vaag schijnsel op het stukje weg voor mij. Verder zie ik niet veel. Alleen bij de huizen en boerderijen wordt de oprit soms verlicht. Het akkerland ligt er kaal bij. Net als de rij bomen, die als zwarte pilaren naast de weg staan. Ik trap flink om warm te worden. Van mij mag het voorjaar worden!

Vorige maand fietste ik nog met mijn vader mee op zijn bezorgrit. Mijn vader is naar Polen om Natalja, zijn zus, te helpen om de boerderij te verbouwen. Het is eigenlijk de boerderij van opa en oma. Sinds ze zijn overleden, woont tante Natalja er. Het huis is vervallen en de stallen staan leeg. Mijn vader heeft

er een flinke klus aan. Hij blijft zeker een paar weken. Ik heb mijn vaders folderwijk overgenomen. Maakt me niet uit, hoor. Ook in het donker weet ik de brievenbussen te vinden. Mijn vader mis ik wel, vooral als ik aan hem denk. Nu dus.

In de buurt klinkt geknal. Vast bij de driesprong. In de zomer is de kruising met picknickbank in de berm een ontmoetingsplek voor jongeren.

Jongens uit mijn straat waren laatst ook al bezig om restjes vuurwerk af te steken. Illegaal natuurlijk.

Frieda, mijn zus, zegt dat ze zichzelf stoer vinden en 'kat-en-muis spelen'. Daarmee bedoelt ze dat ze de politie uitdagen. Stoere praatjes. Ze praten vast over de politie om hun illegale actie extra spannend te maken.

Alleen het laatste huis nog. Daarna sla ik rechtsaf terug naar het dorp. Ik kan ook linksaf het fietspad door de duinen nemen. Dat deed mijn vader altijd in de zomer. Het is iets langer, maar wel mooi, vooral met avondrood.

Zonder na te denken rem ik af bij de brievenbus van het laatste huis. Het is zo'n brievenbus met een klep

die je omhoog moet duwen omdat het pakket folders net niet door de gleuf past. Bij dit huis brandt geen licht bij de oprit. Ik weet wel wie er woont. Jan Handelman noem ik hem. Jan koopt en verkoopt alles wat je maar kunt bedenken, weet ik van mijn vader. Auto's, meubels, geen idee wat nog meer. Achter zijn huis staat een grote schuur, die hij als opslag gebruikt. Op een van onze folderritten maakte mijn vader een praatje met hem.

‘Dit is Finn, mijn zoon,’ zei mijn vader.

‘Jan.’ Zijn handdruk leek meer op een handklem.

Jan is zijn echte naam, Handelman heb ik er zelf bij verzonnen. Hij heet eigenlijk Haleman, geloof ik.

‘Met die man moet je geen ruzie hebben,’ heeft mijn vader een keer tegen me gezegd. Best een rare opmerking, want mijn vader heeft nooit ruzie.

Ik duw een folder in de bus, blaas daarna in mijn handen en stamp tegelijkertijd met mijn voeten. Mijn tenen zijn half bevroren en mijn vingers voelen stijf van de kou. *Kom op, Finn!* Dat zegt mijn vader vaak. Ik adem diep in, de koude lucht prikt in mijn neus. Vreemd, ik ruik een brandlucht. Misschien van het vuurwerk?

Niet ver weg hoor ik nog een ander geluid. Een doffe dreun en nog een, uit de richting van het donkere huis of de schuren erachter. En een schrill, hoog geluid. Gehinnik, ik weet het zeker. Vreemd, want ik heb hier nog nooit een paard of een ander dier in de wei gezien. Ik blijf nog even staan om te luisteren.

Mijn opa en oma hielden paarden op de boerderij. Mijn vader is met paarden opgegroeid. Eerst leerde hij paardrijden, daarna pas lopen, heeft hij weleens gezegd. Alle vakanties logeerden Frieda en ik bij mijn opa. Tot mijn tiende: toen emigreerden we naar Nederland, voor mijn vaders werk. Sinds mijn vader naar Polen is, denk ik vaak aan vroeger. Opeens mis ik alles driedubbel: mijn vader, opa en de paarden. *Kom op, Finn!*

Staand op mijn trappers race ik verder. Een auto met groot licht rijdt me met hoge snelheid tegemoet. Door de felle lampen zie ik even niets, ik slinger van het asfalt af en hobbel een stukje door het gras. De auto met een rammelende aanhangwagen passeert me. Piepende remmen. Ik kijk om. De auto rijdt de oprit van Handelsmans huis in.

Ik nader de driesprong en rem af voor de scherpe bocht. ‘Hé Finn.’ Opeens springt Karel voor mijn fiets en pakt mijn stuur. Nick duikt ook op uit het donker. Karel en Nick uit mijn straat.

‘Geef hier, al dat papier!’ roept Karel.

Op de picknicktafel smeult rommel. Rook kringelt omhoog. Voordat ik iets kan zeggen, trekt Nick mijn rode foldertas open en grist de laatste drie folderpakketten eruit. Hij duwt een heel pakket, met plastic en al, in het smeulende vuurtje. Het plastic begint te stinken. Een sliert rook kringelt omhoog en de rand van een krantje gloeit oranje-rood op.

‘Geef terug!’ roep ik.

‘Alleen als je ons niet verlinkt, kleine vuurtoren.’ Nick, die twee koppen groter is dan ik, geeft me een stomp tegen mijn bovenarm. Hij heeft de andere twee folderpakketten vast en zwaait ermee voor mijn neus. Nick heeft me wel vaker ‘vuurtoren’ genoemd. Eerst begreep ik dat woord niet. In Polen is geen zee en er staan dus ook geen vuurtorens. Toen ik het scheldwoord begreep, heb ik mijn rossige krullen eraf laten knippen om de kleur te laten verdwijnen. Nu is mijn haar weer wat langer.

‘Blijf van mijn spullen af!’ Mijn stem klinkt raar hoog. Mijn folderpakketten jatten, wat denken die aso’s wel! Ze zijn een paar jaar ouder en ook nog met z’n tweeën, de lafbekken. Met beide handen knijp ik als een dolle in mijn stuur om geen knal terug te geven. Ik weet ook wel dat ik kansloos ben.

Wat ik ook nog denk? Vuur stoken op een picknicktafel is niet oké. Plastic verbranden is slecht voor de natuur; en het is ook best sneu om bijna drie maanden na oudjaar nog stiekem je restant vuurwerk in het donker af te knallen. Al die gedachten schieten door mijn hoofd.

‘Een auto!’ roept Karel. ‘Politie!’

Is dit een geintje, willen ze stoer doen of is het echt politie? Ik draai me om. Het licht van de koplampen komt snel dichterbij. Op hetzelfde moment zijn Nick en Karel in het donker verdwenen.

Mijn fiets neergooien en wegrennen is voor mij geen optie. Wat heb ik met die twee te maken, flitst er door me heen. Maar stel dat het echt een politiewagen is? Dan kan ik er beter ook vandoor gaan! Stel je voor dat ze denken ik met Nick en Karel mee heb gedaan.

Ik spring op mijn fiets en race dezelfde weg terug. Niet zo handig, realiseer ik me als ik achterom kijk en de koplampen weer zie.

De auto volgt me. Ik had toch beter het fietspad door de duinen kunnen nemen!

Nu ben ik de klos: op dit weggetje heeft de auto me zo ingehaald. Zonder na te denken rijd ik de oprit van Jan Handelman in. Mijn fiets stuitert door de kuilen. En nu? In het schijnsel van mijn voorlicht zie ik de deur van een schuur. Ik spring van mijn fiets, duw de deur open, stap naar binnen en trek de deur achter me dicht. In het donker blijf ik hijgend staan. Mijn hart bonkt als een dolle. Wat ben ik aan het doen? Voordat mijn vader vertrok, heeft hij het achterlicht van mijn fiets vervangen door een felrood lampje op batterijen. Vanuit die auto kun je dat rode lampje dus duidelijk zien branden. Op mijn fietstas staat het logo van Het Zeeuwse folderhuus en op de picknicktafel liggen mijn folderpakketten. Ze kunnen er dus heel makkelijk achter komen van wie de fiets is...

Goed bezig, Finn.

Sinds Finn weet dat achter het huis van Jan een paard in een oude, kleine varkensstal staat, denkt hij nergens anders meer aan. Hoe kan hij paard Fulco uit zijn nare situatie bevrijden, zonder in de duistere zaakjes van Jan terecht te komen? Met hulp van zijn zus Frieda, die bij manege Paardenliefde werkt, komt Finn in actie. Is het verdwenen hoefijzer de oplossing van het complot rond Fulco?

Het verdwenen hoefijzer is het spannende eerste deel van de serie 'Manege Paardenliefde'.

#paardentaal
#vriendschap
#vertrouwen
#eerlijke paardenverzorging

**MÉT TIPS
EN TRICS
OVER DE
OMGANG MET
PAARDEN**

Evelien van Dort schreef al meer dan 85 boeken, daarnaast is ze kinderfysiotherapeut. 'Paarden zijn mijn vrienden. Wanneer een paard zijn liefde geeft, is het voor altijd. En van paarden kun je zo veel leren!'

NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT